24/03/2021

“Το παρελθόν μας, όμως, δεν υπήρξε ποτέ νεκρό!”

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Πραγματοποιήθηκε, σήμερα, Τετάρτη 24 Μαρτίου 2021 το μεσημέρι, για τους υπαλλήλους των υπηρεσιών της Ιεράς Συνόδου, της Αποστολικής Διακονίας και της Ε.Κ.Υ.Ο. διαδικτυακώς, λόγω των υγειονομικών περιορισμών, η καθιερωμένη από πολλών ετών εκδήλωση για την εορτή της 25ης Μαρτίου, στην Μεγάλη Αίθουσα της Ιεραρχίας του Συνοδικού Μεγάρου.

Την εκδήλωση εκκίνησε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος, Αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, τονίζοντας τη διαχρονικότητα της εν λόγω εκδήλωσης και την ιδιαίτερη φετινή της σημασία, λόγω της συμπληρώσεως των 200 ετών από την κήρυξη της Ελληνικής Επαναστάσεως του 1821.

Στη συνέχεια, τον πανηγυρικό λόγο της ημέρας εκφώνησε ο Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Βαρθολομαίος Αντωνίου- Τριανταφυλλίδης, Γραμματέας της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Πολιτιστικής Ταυτότητος.

Συγκεκριμένα, ο Πανοσιολογιώτατος ανέφερε:

«Συνήθως, και δικαίως, ομιλούμε στην λαμπροφόρο ημέρα αυτή εκτενώς για το μέγα γεγονός του Ευαγγελισμού, κατά το οποίο «Απεστάλη Άγγελος Γαβριήλ, ουρανόθεν εκ Θεού, προς Παρθένον αμόλυντον εις πόλιν της Γαλιλαίας Ναζαρέτ, ευαγγελίσασθε αυτή, του ξένου τρόπου την σύλληψιν» (ιδιόμελο στιχηρό λιτής).

Η Υπεραγία Θεοτόκος στην αναγγελία του Αγγέλου «… πνεύμα άγιον επελεύσεται επί σε και δύναμις Υψίστου επισκιάσει σοι· διο και το γενόμενον άγιον κληθήσεται Υιός Θεού…» (Λουκ. 1, 35), αποκρίνεται με αφοπλιστική εμπιστοσύνη λέγοντας «… ιδού η δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου …» (Λουκ. 1, 38).

Η απόκριση αυτή της Υπεραγίας Θεοτόκου, ως γέννημα της προαιρέσεώς της, αποτελεί νίκη της οικουμένης και, κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά, αυτή είναι πλέον «… η πρόξενος των αιωνίων αγαθών .. η πηγή και η ρίζα της αποθησαυρισμένης, για μας, ελπίδος στους ουρανούς».

Στην πορεία των αιώνων, η Παρθενομήτωρ, με το οικουμενικό δώρημα της ενεργητικής συμμετοχής της στο σχέδιο της Θείας Οικονομίας, για το γένος μας, γίνεται σύμβολο εθνικό και ο Ευαγγελισμός της, εθνική εορτή, που αφυπνίζει την μνήμη και το παρόν της δικής μας προαιρέσεως, καθώς και της ενεργούς συνεργασίας μας, στη ζωή της ελευθερίας.

Πατέρες και αδελφοί,

Η 25η Μαρτίου, για τους χριστιανούς όπου γης, σημαίνει, άγγελμα της κοινωνίας με τον Θεό, που εδρεύει, στο μήνυμα του Ευαγγελισμού, στο γεγονός της ενανθρωπήσεως και στην εμπειρία του Υπερφυσικού Φωτός της Αναστάσεως του Θεανθρώπου Χριστού.

Η 25η Μαρτίου, για το ελληνικό γένος, διατηρεί έναν παράλληλο πανηγυρισμό, αυτόν· του αγγέλματος της εθνικής ελευθερίας, όπως τον συνεόρτασαν ο Παλαιόν Πατρών Γερμανός, οι Οπλαρχηγοί, οι Πολεμιστές και όλος ο «καθήμενος εν σκότει» (Ματθ. 4, 16) λαός, κοινωνώντας των Αχράντων Μυστηρίων, τελώντας Ευαγγελισμό και Πάσχα ταυτόχρονα, τερματίζοντας με οπλισμένη εμπιστοσύνη, στου «Χριστού την πίστιν την Αγίαν» μία Σαρακοστή τετρακοσίων και πλέον χρόνων!

Επιτρέψτε αγαπητοί μου, εξ αφορμής αυτών των λαμπρών επετειακών εορτασμών της Εορτής του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου και της Εορτής των 200 ετών από της Εθνικής Παλιγγενεσίας του 1821, να αναφερθώ δια ολίγου, στην ύπαρξη αυτής της ευλογημένης Τεσσαρακοστής, ψηλαφίζοντας τρία σημεία:

1. Τις προτυπώσεις που διέπουν την ζωή της πίστεώς μας,

2. Το χαροποιό μήνυμα του Ευαγγελισμού εν μέσω περιόδου ασκητικής στερήσεως, προσευχής και δακρύων και

3. Το θεολογικό νόημα της εθνικής παλιγγενεσίας του 1821.

Όλη η ιστορία του λαού του Θεού είναι ένας αγώνας για την ελευθερία.

Λέγει ο ιερός ψαλμωδός «επεβίβασας ανθρώποις επί τας κεφαλάς ημών, διήλθομεν δια πυρός και ύδατος, και εξήγαγες ημάς εις αναψυχήν» (Ψαλμ. 65, 12).

Η ιστορία του λαού Ισραήλ, είναι μία πορεία με κατεύθυνση από την σκλαβιά στην ελευθερία, δια μέσου πολλών και βαρειών θλίψεων, ως πορεία δια μέσου πυρακτωμένης καμίνου και υδάτων κατακλυσμού.

Η αρχέγονη κατάσταση του ανθρώπου, απεμπολείται, μετά την απομάκρυνσή του, εκ του χειρών του Πλάστου.

Η παρακοή και η πτώση στην αμαρτία απομακρύνει τα πλάσματα, απομακρύνει τον λαό από την κοινωνία του Θεού.

Ο λαός του Θεού αποξενώνεται από την εμπειρία της ελευθερίας και έχει η

αποστασία ως αποτέλεσμά της, την συμμετοχή στην επώδυνη εμπειρία της σκλαβιάς.

Κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Δαμασκηνό, το πλάσμα εξήλθεν εκ των χειρών του Πλάστου «άκακο, ευθύ, ενάρετο, άλυπο, αμέριμνο, πάσης αρετής κατηγλαϊσμένο».

Ο λαός του Θεού αγωνίζεται μέσα στην σκλαβιά.

Αγωνίζεται και προσδοκά τον «ισχυρό», το «θαυμαστό σύμβουλο», τον «Πατέρα του μέλλοντος αιώνος», τον «Άρχοντα ειρήνης».

Προσδοκά το δώρο του Θεού στην ζωή του, την ελευθερία από τον Μεσσία.

Και για τον μεν λαό του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, ο Μωϋσής προσφέρει την εθνική απελευθέρωση. Για τον μεν λαό του Θεού στην Καινή Διαθήκη, τον νέο Ισραήλ, ο Μεσσίας Χριστός οδηγεί στην υπαρξιακή ελευθερία.

Το μήνυμα του Αγγέλου στην Παρθένο Μαρία, προαναγγέλει στην ανθρωπότητα κατά τον Άγιο Γρηγόριο Νύσσης «την εν Χριστώ απολύτρωσιν όστις επέφερεν την εις το αρχαίον των πεπτωκότων αποκατάστασιν».

Ο Προφήτης Μωϋσής, με την καθοδήγηση του Θεού, απελευθερώνει τα δεσμά του ανθρώπου εκ των άλλων ανθρώπων.

Ο ενανθρωπήσας Λόγος του Θεού, απελευθερώνει τα δεσμά του ανθρώπου από τον ίδιο του τον εαυτό.

Μας επεξηγεί ο Απόστολος Παύλος στην Προς Εβραίους Επιστολή του «Αδελφοί άγιοι, κλήσεως επουρανίου μέτοχοι … καί Μωϋσής μεν πιστός εν όλω τω οίκω αυτού ως θεράπων, εις μαρτύριον των λαληθησομένων, Χριστός δε ως υιός επί τον οίκον αυτού, ου οίκός εσμεν ημείς, εάνπερ την παρρησίαν και το καύχημα της ελπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν» (Εβρ. 3, 1 – 6).

Σε διάρκεια σαράντα (40) χρόνων ο Μωϋσής «… ύψωσε τον όφιν εν τη ερήμω» (Ιωάν. 3, 14), «δέδωκεν τον άρτον εκ του ουρανού» (Ιωάν. 3, 32), οδηγεί τον λαό του Θεού από την έρημο της σκλαβιάς, στην γη της επαγγελίας και της εθνικής ελευθερίας.

Αυτή η πορεία υπήρξε προεικόνιση της νηστείας του Κυρίου στην σαρανταήμερη παραμονή Του στην έρημο. «… και ήγετο εν τω πνεύματι εις την έρημον ημέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος υπό του διαβόλου, και ουκ έφαγεν ουδέν εν ταις ημέραις εκείναις …» (Λουκ. 4,2).

Αυτή η προτύπωση, είναι η ιδίου τύπου εικόνα, της νηστείας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής του Πάσχα, που θέσπισε η Εκκλησία με την πατερική παράδοση της παθοκτονίας, παραβάλλοντας αλληγορικά την φυσική νομοτέλεια με την γη της επαγγελίας.

Γι’ αυτό το λόγο ο Απόστολος Παύλος στην Προς Εβραίους επιστολή του ακούσαμε να μας εμψυχώνει λέγοντας ότι, σπίτι του Χριστού είμαστε εμείς οι χριστιανοί, εάν κρατήσουμε καλά και μέχρι τέλους σταθερά ακλόνητον την άφοβον πεποίθησιν και την ελπίδα δια την οποία καυχόμεθα.

Η πορεία του λαού του Θεού, στην Εκκλησία Του, είναι μία πορεία αναζητήσεως τρόπου και όχι τόπου.
Στο κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο λέγει ο Κύριος: «… ο γαρ άρτος του Θεού εστίν ο καταβαίνων εκ του ουρανού και ζωήν διδούς τω κόσμω … ἐγώ είμι ο άρτος της ζωής· ο ερχόμενος προς με ου μη πεινάση …» (Ιωάν. 3, 33 – 35).

Ο άνθρωπος του Θεού, ανοίγεται στο μέλλον του, αναζητώντας τρόπο βίου· δεν πορεύεται ως άτομο, αλλά ως πρόσωπο σε κοινωνία μετά προσώπων.

Ενώ γεννιόμαστε ως υποκείμενοι στην φυσική αναγκαιότητα – ας δούμε, τον εν αιχμαλωσία λαό στην Αίγυπτο ταυτιζόμενο με το ατομικό του θέλημα – καλούμαστε, ως νέος Ισραήλ, να ζήσουμε ελεύθεροι, νικώντας την φυσική αναγκαιότητα και την υπαρξιακή σκλαβιά μας, ζώντας θυσιαστικά στο πρόσωπο του άλλου.

Το μήνυμα του Ευαγγελισμού ανοίγει την πόρτα στην άλλη θέαση του εαυτού μας.

Η αλήθεια της ελευθερίας γίνεται κοινωνήσιμη.

Βάζουμε τον εαυτό μας στην θέση του άλλου και ο έτερος γίνεται ο εαυτός μας.

Γι’ αυτόν τον λόγο, εν μέσω της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, όπου η Εκκλησία γίνεται «Σκηνίτις», σε μία περίοδο περισυλλογής, αυτοκριτικής, μετανοίας, αυτοσυγκεντρώσεως, προσευχής, αποχής και αποσυμφορήσεως, σ’ αυτή την ευλογημένη περίοδο, πυργώνεται στο πρόσωπο της Παναγίας μας η εμπειρία της θεμελιωμένης αγάπης, του Εσταυρωμένου και Αναστημένου Κυρίου.

Οι προτυπώσεις της Θεοτόκου, υπάρχουν ως αφθονίες διδαχής της Παλαιάς Διαθήκης περί του προσώπου της: «Ράβδος Ααρών», «Κιβωτός Νώε», «Σκηνή Αβραάμ», «Χρυσή Στάμνα», εκ της οποίας κατά τον Άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο ο παλαιός Ισραήλ αν και έφαγε το μάννα απέθανε, ο Νέος Ισραήλ, τα μέλη της Εκκλησίας, εμείς δηλαδή, κοινωνώντας δεν πεθαίνουμε, διότι το Σώμα και το Αίμα

του Κυρίου μας είναι φάρμακο αθανασίας και αντίδοτο του μη αποθανείν.

Ας αναφερθούμε σε ορισμένες ακόμα προτυπώσεις της Παρθένου Μαρίας: «Πλάκες Δεκαλόγου», «Ολόφωτος Νεφέλη», «Πύρινος Στύλος», «Όρος αλάξευτον», «Επτάφωτος λυχνία», «Βάτος που φλέγεται, αλλά δεν κατακαίγεται», «η κατ' ανατολάς Πύλη» και «η Κόρη του Βασιλέως».

Κατά την ταπεινή μου σκέψη, το θεολογικό περιεχόμενο της εξόδου των ελεύθερων πολιορκημένων του 1821, βρίσκεται στο ότι η πορεία των χρόνων της Τουρκοκρατίας στηρίχθηκε στην καθημερινή προσμονή του Ευαγγελισμού, με το θυσιαστικό βίωμα αυτής της παραδόσεως, της σαρακοστής και της αναστάσεως, στο βάθος της συνειδήσεως του έθνους μας, που ζούσε ενωτικά, ως ιστορική προτύπωση την σαρακοστή της σκλαβιάς και το Πάσχα της Επαναστάσεως.

Οποιεσδήποτε σεβαστές, και γιατί όχι, θεόσταλτες συγκυρίες, όπως αυτές των ευρωπαϊκών γεοπολιτικών συνθηκών της εποχής της εθνικής παλιγγενεσίας, του ευρωπαϊκού και του νεοελληνικού διαφωτισμού, καθώς και του φιλελληνισμού, δεν γίνεται να εξισωθούν με τα ιστορικά γεγονότα της συντηρήσεως, της εθνικής αυτοσυνειδησίας, επί 400 και πλέον χρόνια σκλαβιάς, που έδωσε εβδομήντα αιματοβαμμένα επαναστατικά κινήματα έως το 1821, ώστε να διαφοροποιήσουν τον πυρήνα του εθνικού Ευαγγελισμού.

Η γενιά του 1821, συμπορεύθηκε με τα πιστεύματά της.

Όπως αναφέρεται στο μήνυμα, της εθνικής διακηρύξεως προς τις ευρωπαϊκές δυνάμεις, λίγο πριν την Εθνεγερσία, «Ημείς, το ελληνικόν έθνος των χριστιανών, βλέποντας ότι μας καταφρονεί το οθωμανικόν γένος, και σκοπεύει τον όλεθρον εναντίον μας, πότε μ' ένα, και πότε μ' άλλον τρόπον, απεφασίσαμεν σταθερώς η να αποθάνωμεν όλοι η να ελευθερωθώμεν».

Τι ανοίγει λοιπόν με βεβαιότητα το μέλλον των προγόνων μας;

Το φλάμπουρο της Επαναστάσεως του '21, είναι η ιστορική προτύπωση του αγγέλματος της αναγεννήσεως του ανθρωπίνου γένους.

Είναι η άφοβη πεποίθηση και η ελπίδα της αναγεννήσεως του ελευθέρου Γένους των Ελλήνων.
Η βάρβαρη υποδούλωση και η σκληρή σκλαβιά με το παιδομάζωμα, τους εξισλαμισμούς, την δήμευση περιουσιών και τα σκλαβοπάζαρα, δεν μπόρεσαν να σταματήσουν στους αιώνες τους, την γονιμοποίηση της «καλής αγγελίας», δίνοντας νέφη Νεομαρτύρων και ηρώων.

Ο λαός της ορθόδοξης Εκκλησίας, το αδούλωτο σκλαβωμένο ορθόδοξο ελληνικό Γένος, θυσιάστηκε στον αγώνα με πρώτους τους 11 μάρτυρες Πατριάρχες του Γένους. Αξίζει να σημειώσουμε ότι πρωτεύουσα θέση για τον Αγώνα έχει ο μαρτυρικός θάνατος του Πατριάρχου Αγίου Γρηγορίου του Ε’, θάνατος ο οποίος και κινητοποίησε πολλαπλές εξελίξεις στην έκβαση της Επαναστάσεως.

Επίσης αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν 100 και πλέον Αρχιερείς, 6.000 και πλέον κληρικοί και μοναχοί και μαζί με αυτούς δεκάδες δεκάδων χιλιάδων πιστοί ορθόδοξοι χριστιανοί, οι οποίοι ρίχθηκαν σ’ έναν Εθνικό Αγώνα για την ελευθερία τους, για του Χριστού την πίστιν την αγίαν και της Πατρίδος της ελευθερίαν.

Η πορεία της πίστεως, βρήκε απαντοχή στην πορεία της συνειδήσεως και του ιστορικού χρέους.

Η επιθυμία της ελευθερίας για την γενιά του 1821 απέκτησε καθολικότητα μέσα από την κοινωνία των προσώπων τους.

Αυτή η κοινωνία των προσώπων, η οποία γαλουχήθηκε και μέσα στα μορφωτικά ιδρύματα της Εκκλησίας, ενίοτε πάλι σιωπηλά μέσα στο κρυφό σχολειό, κυρίως όμως εντός της κοινωνίας του Θεού, της Παναγίας και των Αγίων, μέσα σε κάθε χριστιανικό σπίτι και οικογένεια και μοναστήρι.

Ο ιερός υμνογράφος λέγοντας «Σήμερον χαράς ευαγγέλια· παρθενική πανήγυρις· τα κάτω τοις άνω συνάπτεται· ο Αδάμ καινουργείται … Ἄγγελος λειτουργεί τω θαύματι· παρθενική γαστήρ τον Υιόν υποδέχεται …» (Δοξαστικό Εσπερινού Εορτής), αφθαρτοποιεί στην ψυχή, την καθολική επιθυμία έναντι πάντων, για ανάσταση του γένους των Ελλήνων.

Οι Αγωνιστές του 1821 ορκίζονται στα εικονίσματα και λαμβάνουν ευλογία από τον Θεό. Ας μνημονεύσουμε και τον όρκο των Αγωνιστών της Αττικής, οι οποίοι ορκίζονταν στα εικονίσματα του Ναού του Αγίου Μεγαλομάρτυρος, Μυροβλήτου και Χριστομιμήτου Δημητρίου, ο οποίος Ναός έκτοτε ονομάζεται Ναός Αγίου Δημητρίου των Όπλων.

Ολοκληρώνοντας τις σκέψεις μου, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στην συνεχιζόμενη πορεία του λαού του Θεού, σε όλους εμάς, στο παρόν μας!

Το πρόσφατο παράδειγμα της ελληνικής Επαναστάσεως του 1821 και η αποκήρυξη της οθωμανικής σκλαβιάς είναι ιστορικά έως τώρα, ένα ακόμη υπόδειγμα στην πορεία μας, ως λαός του Θεού για την εν Χριστώ ελευθερία, μετά από την τυραννία της Αιγύπτου και την έκπτωση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Θεοφιλέστατε, Πανιερώτατε, σεβαστοί Πατέρες και αγαπητοί αδελφοί,

Με αυτές τις καταγραφές, έχοντας γνώση της συγχρόνου παγκοσμίου και εγχώριας πραγματικότητας, σε εθνικό και οντολογικό επίπεδο, εύλογο είναι να ρωτήσουμε:

Ποιό είναι το διακύβευμα στην σημερινή εποχή;

Διακόσια χρόνια μετά την ελληνική Επανάσταση ποιές αξιές διέπουν, ποιές αξίες νοηματοδοτούν τη ζωή των Ελλήνων και μάλιστα των ορθοδόξων χριστιανών Ελλήνων;

Πριν 200 χρόνια στηρίχθηκε η δημιουργία Κρατών – Εθνών.

Σήμερα, ζώντας ραγδέες κοινωνικές μεταβολές, η παγκοσμιοποίηση δεν ευνοεί αυτές τις δεδομένες συνθήκες.
Μέσα σ’ ένα πλανητικό σύστημα μεταφοράς πληροφοριών και εικόνων, οι ηγεμονικές δυνάμεις των διεθνών αγορών, του τραπεζικού συστήματος και των τηλεπικοινωνιών ποιές δυνατότητες επιλογών επιτρέπουν στην καθημερινότητά μας και στην ιστορική μας πορεία;

Ποιά αξία επιτρέπουμε να έχει στην εποχή μας ο λόγος του Ρήγα «Κάλιο είναι μιας ώρας ελεύθερη ζωή παρά σαράντα χρόνους σκλαβιά και φυλακή»;

Ας ρωτήσουμε επίσης:

Ποιές σύγχρονες διακηρύξεις των ημερών μας αντικατοπτρίζουν την Διακήρυξη του Αλεξάνδρου Υψηλάντη «μάχου υπέρ πίστεως και πατρίδος»;

Μέσα σ’ αυτή την σύγχρονη πραγματικότητα η κάθε κοινωνία παραμένει μία πολιτική συλλογικότητα και ο κάθε ένας από εμάς παραμένει μέλος του κοινωνικού συστήματος, φορέας της παραδόσεώς του και της ιδιοπροσωπίας του και η προαίρεσή μας όπως και η συναίνεσή μας διαμορφώνει την αυτογνωσία μας και την εκτίμησή μας για τις μεγάλες θυσίες, τα διδάγματα, και τα ιδανικά με τα οποία ποτίστηκαν τα χώματα που γεννηθήκαμε η έλκουμε την καταγωγή μας.

Η επιλογή της ζωής μας προς το μέλλον, δεν επιτρέπεται να γίνει με όρους ενός

νεκρού παρελθόντος, αλλά μόνον με ανάλογες καθοριστικές αξίες του μέλλοντος.

Το παρελθόν μας, όμως, δεν υπήρξε ποτέ νεκρό!

Οι νεκροί της πίστεώς μας και της Πατρίδος μας, οι Μάρτυρές μας και οι Ήρωές μας, επανανοηματοδοτούν το αξιακό μας περιεχόμενο, μιας και πάντοτε οι αξίες του Γένους μας προσέφεραν άνοιγμα ψυχής, προσέφεραν αθανασία.

Μπορούμε να αποφύγουμε τα ανιστόρητα μαθήματα που διασπούν την εσωτερική συνοχή του έθνους.

Σ’ αυτό το σημείο θα πρέπει να αποδώσουμε οφειλόμενη ευχαριστία και ευγνωμοσύνη στον Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερώνυμο και στα Μέλη της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος διότι προσφέρουν στο ελληνικό Γένος μία δεκάτομη βιβλιοθήκη μελέτης και ιστορικής αφυπνίσεως, την οποία και αποτελούν οι Τόμοι των Πρακτικών των 10 Διεθνών Επιστημονικών Συνεδρίων, που πραγματοποίησε τα τελευταία 10 χρόνια η Εκκλησία της Ελλάδος, με θέμα την Επανάσταση του 1821 και την εν γένει προσφορά της Εκκλησίας.

Τέλος, εάν κάποιος μπορεί να πει «πήραμε την ζωή μας λάθος και αλλάξαμε ζωή», ας ακούσουμε ένα μέρος από τον λόγο του Θεοδώρου Κολοκοτρώνη ο οποίος εκφωνήθηκε την 8η Οκτωβρίου του 1838 στην Πνύκα, μπροστά στους νέους της Αθήνας:

«… Πρέπει να φυλάξετε την πίστη σας και να την στερεώσετε, διότι, όταν επιάσαμε τα άρματα είπαμε πρώτα υπέρ πίστεως και έπειτα υπέρ πατρίδος».

Ας γνωρίζουμε, λοιπόν, ότι οι μεγάλες κρίσεις – όπως αυτή που διερχόμαστε – δημιουργούν ευκαιρίες μετανοίας μέσα στην απελπισία και δείχνουν την εδραία υποδομή της ελπίδας, που, παρά τα φαινόμενα, μας κατέχει και την κατέχουμε.

Διότι, για όσα πιστεύουμε μπορούμε εν τέλει και βρίσκουμε τρόπους να αγωνιζόμαστε.

Σας ευχαριστώ»

Την αποφώνηση της εκδήλωσης έκανε ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Ωρεών κ. Φιλόθεος, διαβιβάζοντας τόσο προς τον εκλεκτό ομιλητή, όσο και προς όλους τους παρακολουθήσαντας δια του διαδικτύου, τις ευχές του Μακαριωτάτου Προέδρου της Ιεράς Συνόδου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου.

Επιπλέον, μεταξύ άλλων, ο Θεοφιλέστατος ανέφερε, ως προς την επιλογή των Αγωνιστών να ξεκινήσουν την Ελληνική Επανάσταση στις 25 Μαρτίου του 1821, ανήμερα του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, ότι «... ήθελαν να δείξουν ότι είχαν συνείδηση πως ο Θεός είναι όντως μαζί τους. Ένας Θεός, ο οποίος είναι ζωντανός Θεός. Ένας Θεός, ο οποίος αγωνίζεται διαρκώς για τα πλάσματά Του. Ένας Θεός, ο οποίος συμπαραστέκεται στους δίκαιους αγώνες τους. [...]».

Αναφερόμενος στις προτυπώσεις της Παλαιάς Διαθήκης, που χρησιμοποίησε ο ομιλητής, επεσήμανε ότι αυτές «φανερώνουν τον αγώνα του λαού του Θεού, σε κάθε εποχή να πορευθεί από την σκλαβιά, στην ελευθερία. Ας σκεφθούμε, όμως, ότι αυτή είναι η πορεία ολοκλήρου του ανθρωπίνου Γένους: του καθενός από εμάς ξεχωριστά, αλλά και όλων μαζί, όσοι αποτελούμε το νέο λαό του Θεού, το νέο Ισραήλ.»

Κλείνοντας δε, τόνισε ότι «γιορτάζουμε όχι το ένδοξο παρελθόν μας, αλλά τους Ήρωες του Γένους που είχαν ελπίδα στο μέλλον. Και μάλιστα όχι ένα μέλλον εγκλωβισμένο σε κοσμικές διαστάσεις, αλλά στο μέλλον της ζωής της Βασιλείας

του Θεού. Όλοι οι Ορθόδοξοι γνωρίζουμε ότι η Ζωή έρχεται από το μέλλον και αυτό μας δίνει την δύναμη να ελπίζουμε»

Η εκδήλωση μεταδόθηκε ζωντανά από τον ιστοχώρο www.ekklisia1821.gr και από τον ιστοχώρο www.ecclesiatv.gr.

Για περισσότερες πληροφορίες μπορείτε να επισκέπτεστε τον διαδικτυακό ιστότοπο www.ekklisia1821.gr που η Εκκλησία της Ελλάδος ειδικώς δημιούργησε

και τους
κ, Twitter,

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
261